

Jak se připravit na výstavu

Vážení čtenáři, přátelé a kamarádi.

Poznala jsem několik nových lidiček kolem pejsků, ať už letitých chovatelů či novopečených majitelů, kteří mne oslovili a požádali o pár slov, kterými bych přispěla a případně pomohla současným, ale i budoucím majitelům-vystavovatelům.

Nejprve bych se vám ráda představila a napsala o sobě pár slov.

Jmenuji se Veronika Mannová, je mi 37 let, narodila jsem se v Praze a převážnou většinu mého života zde i žiji. Od dob, kam moje paměť sahá, se věnuji pejskům. Ještě jsem neuměla ani chodit a už jsem každému psovi „lezla“ až do krku. Světe div se, ale žádný z nich mě nikdy „neochutnal“. Léta plynula, pohybovala jsem se ve světě psů jak jen to šlo. Několik roků jsem vedla začátečnický cvičáček v Jinonicích, cvičila jsem psy i v soukromém životě jak pro služební účely, tak pro denní užití. Asi tak ve 20ti letech jsem přičichla k výstavám a řekla bych, že to mě okouzlo natolik, že jsem se o to začala intenzivněji zajímat a to mi zůstalo dodnes. Za svou výstavní kariéru jsem předváděla řadu plemen a díky tomu jsem nasbírala nespočet zkušeností jak s velkými, tak i s malými plemeny a samozřejmě i s rozhodčími, ať už našimi nebo zahraničními a to nejen na výstavách konaných u nás, ale i v zahraničí. Ráda bych se s vámi o ně podělila...

PROČ VLASTNĚ VŮBEC VYJET NA VÝSTAVU???

Vyhrát??? No povím vám, chutná to krásně, ale k tomu je někdy velmi strastiplná cesta.

Zúčastnit se??? Ano!!! To je to pravé, co by vás mělo zmobilizovat a jet.

Hele „taťko“, co kdybychom s tím naším „Puntíkem“ jeli na výstavu?

Prosim tě „mamko“, ty jsi se úplně zbláznila, nevíš co bychom tam asi dělali?

Ale „taťko“, vždyť ten náš „Puntík“ je tak krásný, podívej se na něj, jak krásně kouká!

No to je tam tak bude zajímat, jak náš „Puntík“ kouká. A vůbec, to určitě není jen tak jet na výstavu prosím tě. (to už jsme zasedli v „taťkovi“ semínko pokušení, no co kdyby ten náš „Puntík“ byl přeci jen nakonec nevidaný šampion?!)

JAK NA TO?

tak nejprve si zjistíme, kde v našem nejbližším okolí se nějaká ta výstava koná a nemusí to být zrovna hned mezinárodní. Na první podání stačí klidně nějaká ta krajská či oblastní a ještě lépe klubová, i když ta jisto jistě nebude v našem okolí, to je celkem zákonitě :-). Jak zjistíme kdy, kde a v kolik??? Například na stránkách ČMKJ či ČMKJ, tam najdeme seznamy připravovaných výstav, většinou i propozice a přihlášky. Co jsou to propozice? Kdy a kde se daná výstava koná, jak ji máte zaplatit a kam a hlavně kdy odeslat přihlášku. Bývá pravidlem, že v časopisech se psí tematikou, např. Pes přítel člověka, nebo Svět psů, vždy v lednovém vydání, vychází tyto seznamy výstav nejen našich, ale i zahraničních, většinou s kontaktními adresami a telefonny pro zaslání propozic a přihlášek.

Tak máme vybráno, máme propozice, víme kdy a kde. Vypočítáme si, jak starý bude náš „Puntík“ v den konání výstavy a dle návodu vyplníme přihlášku. Věk „Puntíka“ je důležitý, abychom ho přihlásili do správné třídy. Vypisujeme hůlkovým písmem, aby vše bylo dobře čitelné a náš „Puntík“ se nejmenoval v katalogu třeba „Puflík“ či „Pantík“. Vše je ok, ještě jednou vše překontrolujeme a jsme nadmíru spokojeni s naším výkonem. Už jen zbývá přihlášku zaplatit, doklad okopírovat a kopii přiložit k přihlášce s fotokopii průkazu původu našeho „Puntíka“. Vše vložíme do obálky a odešleme na adresu uvedenou v propozicích. Podařilo se, první kolo máme za sebou a teď už jen netrpělivě čekáme na den „D“. Několik dní před tolik očekávaným dnem nám přijde poštou obálka se vstupním listem....opravdu, je to tu, jsme přihlášení na naši první výstavu.

Blíží se den „D“, nikdy jsme tam nebyli a vlastně nevíme co s sebou, na sebe, pod sebe, pod „Puntíka“, do sebe, do „Puntíka“, pro „Puntíka“ a od „Puntíka“. Tak z dokladů je to jednoduché, „Puntíkův“ očkovací průkaz s platným očkovaním, (do zahraničí Pet pas, a „Puntík“ musí být očipován a přihlášen na příslušném úřadu) originál průkazu původu, originál dokladu o zaplacení výstavy a vstupní list. Ne na každou výstavu vám přijde poštou, na ty menší někdy přijde jen e-mail, že jste přihlášení a že se na vás těší. Musím říci, že se mi ještě nestalo, že by mě někde nepustili, protože něco...

co na sebe: s ohledem na roční období a povětrnostní podmínky se vybavíme vším, co by nám a „Puntíkovi“ mohlo zpříjemnit někdy i dlouhé čekání, než nastane minuta „M“ a náš „Puntík“ přijde na řadu. Výstavy se konají v různých

prostředích, v obecních sportovních areálech, na cvičištích, ve výstavních areálech a dostihových závodištích a to prosím za každého počasí. Je tedy vhodné mít vše pro strýčka „Příhodu“. Deštník proti dešti, ale i slunci, ne všude je možnost se schovat, ručník a to raději více, kdyby nám „Puntík“ zmokl, umazal se od bláta, nebo se vymáchal v misce s vodou těsně před vstupem do kruhu. Deku, aby se „Puntík“ neválel v blátě, prachu, špíně a nebo na tvrdém, máme ho vyleštěného jak diamant, milujeme ho přeci :-). Misku na vodu, případně PETKU

aby ji bylo v čem donést z mnohdy dosti vzdálených toalet. Kartáč na „Puntíka“ pro jeho nezbytnou konečnou úpravu, kvalitní obojek a vodítko, nemůžeme „Puntíka“ vodit v kruhu na řetězu či prádelní šňůře, to se opravdu nehodí, výstava je přeci jen společenská událost, na kterou ani vy nepůjdete v tepláková soupravě, ale oblečete se vhodněji. Máme plné příruční zavazadlo igelitových sáčků, kdyby to na „Puntíka“ přišlo, abychom nestáli bezradně v prostředí „do čeho to „mámo“ seberem!?!“ Doporučuji mít s sebou kleštičky na klíšťata, protože i ošetřený pes může mít najednou v prostředí hlavy klíště a to musí ven, to dá přeci rozum. Určitě se hodí mít nějakou odměnu, co má „Puntík“ rád, bude jistě nervózní z neznámého prostředí, tisíců pachů, zvuků a hlavně davů lidí a to je dobré ho sem tam pochválit a odměnit, jak to všechno zvládá. Ale pozor, necpeme „Puntíka“ jak husu, už sám fakt, že je první v takovém prostředí může vyvolat u „Puntíka“ průjem a když ho ještě nacpete pamlisky...no nazdar.... Je vhodné mu vzít oblíbenou hračku, některý pejsek to má rád, hraje si, nebo s ní jen leží a klidně spí či odpočívá. Tak „Puntík“ má snad vše a co pro nás??? Jídlo, pití, teplé oděvy, dobré boty, FOŤÁK, protože to bude chtít každý vidět, jak jsme byli na první výstavě, Skládací křesílko/a v létě opalovací krém, brýle proti slunci a především dost peněz, protože výstaviště jsou plná různých nástrah a lákadel a to nejen pro pejsky, ale i pro děti a hlavně toho jídla a různých dobrot...no, skoro jak na pouti. Vezneme si pero, jistě si budeme chtít něco poznamenat, svírací špendlík, protože to číslo co dostaneme drží nalepené obě dvě minuty. Vypadá to, že se pomalu blížíme k dokončení balení zavazadla, snad budeme mít vše.

Vzhledem k tomu, že jedeme na výstavu, bylo by přinejmenším vhodné mít upraveného psa. Ne každý ví, že upraveným psem není myšleno že má krásný obojek a ještě dražší vodítko, ale je třeba „Puntíka“ kvalitně vyčesat, aby z něj netrčela loňská srst, u dlouhosrstých plemen nesmí mít pod ušima a podpaždím dredy, protože rozhodčí je všetečka a všude mu vlezle, měl by mít upravené drápký, pokud si je přirozeně neobrušuje, také čisté zuby, protože paní či paní rozhodčí „Puntíkovi“ do tlamy rozhodně poleze a někdy máte pocit, že mu tam chce vlézt celý, nebo celá, ale je to zbytečná obava, zase vyleze :-). Není nutné „Puntíka“ koupat, pokud je očividně čistý, mnoha plemenům koupání před výstavou vyložene škodí, ale pokud původně bílý pes je žlutý a tmavší, je nejvyšší čas ho vydrbat, nejpozději však týden před výstavou. Pokud má váš „Puntík“ tu vzácnou schopnost se denně nehorázně umazat od čokolí, nezoufejte, jakmile uschne, kartáč vezme všechno kromě syntetických barev, smůly, dehtu a podobných odolných skvrn neznámého původu. Pak už jen nůžky či holicí strojek, ale to je myslím to nejkrajnější řešení :-). Není od věci se „Puntíkovy“ kouknout do uší, i když to nebývá běžnou praxí, mohlo by se stát, že mu do nich někdo nahlédne a to by bylo myslím velmi nepříjemné, kdyby se dotyčnému na nohy vysypal z „Puntíkových“ oušek pytel brambor, nebo se po hlavě rozběhlo hejno zvířátek se psem naprosto nepřibuzných. Ne menší faux pas by bylo, kdyby u samečků při kontrole varlat uvízl na ruce či rukávu rozhodčímu exkrement, asi by nebyl moc rád :-). No tak to jsme se snad vyvarovali veškerých nepříjemností a můžeme pokročit ke dni „D“!

Je ráno, vstáváme dříve než obvykle, na výstavu musíme přijet včas. Vše máme připraveno od večera, jen zběžnou kontrolou se ujistíme, že máme tolik důležité doklady, protože bez toho ostatního se opravdu obejdeme, ale bez dokladů ne! Důkladně vyvenčíme „Puntíka“, čeká nás někdy dlouhá cesta. Odjezd si naplánujeme tak, aby bylo dost času alespoň jednou zastavit, dát „Puntíkovi“ napít a nechat ho zase vyčůrat. Přijíždíme k výstavišti a už z dálky vidíme frontu na parkoviště. Když to ve zdraví přežijeme a úspěšně zaparkujeme, vypustíme „Puntíka“ z vozidla, ale pozor, už výhradně na vodítku! Máme obsah vozidla rozvěšený po ramenou a jdeme s davem. Další fronta.... veterinární přejímka příchozích psů, kde doložíme ten očkovací průkaz, zaplatíme další vstupné pro ostatní členy výpravy, protože vstup na výstavu zdarma má pouze jeden z celé delegace. Jsme legálně v areálu a začne dilema, kam vlastně máme jít. Na vstupním listu je uvedeno číslo kruhu, kde bude posouzen náš „Puntík“. Cestou s davem jistě potkáme nástěnku s rozmístěním kruhů a tak se vydáme do příslušné haly a hledáme náš kruh. Bože to je lidí a těch pejsků, „hele taťko koukni, ten je maličký“, „koukej mamko, támhle se vrtí selátko na grilu!“ no každý má svou prioritu.....

Vidíme číslo našeho kruhu, prodereme se davem a jsme tu. Desítky lidí už sedí či postávají kolem něj a davy jen hučí a většinou se odněkud ozývá několik štěkajících jedinců. Najdeme si místo a usadíme se. Jeden člen naší výpravy se jen tak informativně u kruhu zeptá, jak jdou pejsci po sobě, protože někdy je před našim plemenem ještě plemeno jiné a tak se posuzování našeho „Puntíka“ poněkud posouvá na dobu neurčitou. Neleníme, dojdeme „Puntíkovi“ pro vodu, uložíme ho na pelíšek a čekáme. Jsme tu první a tak na střídačku postáváme kolem kruhu a sledujeme ostatní vystavovatele a rozhodčího, co a jak asi po nás bude chtít, abychom mu předvedli. Když už jsme tu první, abychom nevypadali jako naprostí analfabeti, odkoukáme postup posuzování u předchozích pejsků. Pravidlem bývá, že se nejprve rozhodčí podívá všem pejskům do tlamy, jaký mají skus (to zavřeme „Puntíkovi“ tlamičku a odhalíme jen ty malé zoubky vpředu, aby bylo vidět, jestli a jak je má narostlé), poté odhalíme postupně čelisti z jedné i druhé strany z toho samého důvodu, a co bývá kamenem úrazu, otevřeme „Puntíkovi“ tlamu, jestli má všechny zuby i vzadu. Pokud náš „Puntík“ nesnese ruce cizího člověka v tlamce, sdělíme rozhodčímu, já vám ty zuby ukážu, na to máme právo. Potom ovšem rozhodčí očekává, že naše předvedení zubů bude bezchybné a rychlé. Ale vraťme se k okukování vně kruhu. Takže rozhodčí si prohlédl všechny v kruhu přítomné tlamy a pokračuje tím, že si všechny pejsky najednou nechá předvést v pohybu. To znamená, že se všichni najednou dají do pohybu po obvodu vytyčeného kruhu (nevím tedy proč se tomu říká kruh, když je to vždy čtverec či obdélník) a to vždy proti směru hodinových ručiček s „Puntíkem“ u levé nohy. Zpravidla po uběhnutí jednoho či dvou kol nás rozhodčí zastaví a nechá si předvést každého jedince individuálně. Přizve nás ke

svému stolku a vyzve nás „postavte si ho“. Tím „HO“ je míněno našeho „Puntíka“ a postavte??? „vždyť přeci stojí proboha?!?!?“ No ono není stojí jako stojí. Rozhodčí nám dává šanci upravit „Puntíka“ tak, aby byl viděn v co nejlepším postoji se vztyčenou hlavou a přesně postavenými tlapkami, rovným hřbetem a podle plemene s ocáskem nahoru, vodorovně s hřbetem či dolů. Ač se nám nezdá, že by rozhodčí věnoval pozornost zrovna nám, když se baví se zapisovatelem či vedoucím kruhu u stolku, opak je pravdou, kdykoliv se jen otočí a zavadí o nás pohledem-hodnotí! Proto udržujeme „Puntíka“ stále ve výstavním postoji a čekáme na „Děkuji vám, zařadte se.“ Tím však ještě nic nekončí, kdykoli se rozhodčí rozhlédne po kolem stojících psech, stále si tvoří názor na všechny pejsky v kruhu. To znamená, že se nebavíme s vně kruhu stojícími lidmi, „Puntík“ se neváří jak mrcha, ale stále ho sledujeme, jestli je vše super. Také je třeba znát alespoň přibližný věk našeho „Puntíka“ určitě se na něj pan rozhodčí zeptá zpravidla na začátku individuálního posuzování. Je posouzen poslední pejsek z naší třídy, máme šanci ještě zabojet a to většinou opět v pohybu. Myslím, že je rozhodnuto, pan rozhodčí podává ruku a desky s posudkem několika majitelům a loučí se. To znamená, že tito jedinci v dnešní konkurenci nedosáhli na posty nejvyšší, ale obdrželi známku VD(velmi dobrá) nebo V(výborná) bez pořadí. V kruhu zůstávají jen dnes ti nejlepší, většinou 4 jedinci. Zpravidla už má rozhodčí jasno, ale může ještě naposledy pořadí změnit. Ještě jednou se dají všichni do pohybu a ještě jednou nás rozhodčí vyzve „postavte si je do postoje“. Je rozhodnuto, výborný 4, výborný 3, výborný 2, výborný 1 a titul CAJC či CAC dnes vybojoval pejsek s katalogovým číslem 2156.

No panejo „mamko“ to byl nervák, vidělaš to??? Já myslel že to vyhraje ten druhý, ten byl o moc hezčí....

Ale „taťko“ co to povídáš, ten čtvrtý byl jasně nejhezčí! Já to nechápu....

Ano, je to velmi složité vybrat toho nejhezčího, nejlépe rostlého, nejlépe osrstěného, nejlépe předvedeného, nejlépe běhavého či toho s tím nejlepším výrazem.... mnohokrát jsou předvádění pejsci nesmírně vyrovnaní a vybrat z nich toho nej, je opravdový oříšek i pro samotného rozhodčího. Každý předváděný pejsek musí splňovat vše, co říká standard toho daného plemene a pan rozhodčí ho musí znát a při posuzování se ho držet. Nikdy nejsou v kruhu předváděna zvířata naprosto totožná. Jedno má výrazně krásnou hlavu, ale slabší pohyb pánevních končetin. Druhé má překrásný pohyb obou párů končetin, ale ten ocásek nosí příliš vysoko. Třetí je skvělé v pohybu i v postoji, ale chybí mu ten důležitý zub a je dost nejistý-nevyrovnaný v povaze....Dalo by se pokračovat nekonečně dlouho, ale nikdy bych nenapsala vše, co rozhoduje při určování pořadí. Rozhodně je to vždy na momentálním pohledu rozhodčího, na kondici našeho „Puntíka“ a v neposlední řadě na jeho předvedení.

Byla bych ráda, kdyby vás můj článek nejen pobavil, ale zapálil ve vás jiskřičku zvědavosti a pokušení vyzkoušet si to na vlastní i „Puntíkovu“ kůži a vyjet na výstavu. Víím z vlastní zkušenosti, že se nám doma mnohdy opravdu „povávají“ nevidaní šampioni a to je opravdu obrovská škoda je nepředvést a neukázat je okolní kynologické i nekynologické veřejnosti. Pokud vám budu moci jakkoliv pomoci, s klidným svědomím se na mne obraťte o radu či vlastní pomoc. Nemí to zase tak složité se naučit našeho „Puntíka“ předvádět, chce to jen cit a smysl pro detail, to ostatní je na nás.

Ráda bych vám všem do budoucna popřála hodně krásných zážitků s vašimi „Puntíky“ a to nejen na společných akcích pořádaných klubem, ale zejména na výstavách.

Se srdečným pozdravem vaše

Veronika Mannová